

Sygn. akt II CSK 706/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko Bankowi (...) w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt X Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 listopada 2015 r. Sąd Najwyższy w sprawie II CSK 683/14, w wyniku skargi kasacyjnej powoda, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w P. z 17 kwietnia 2015 r., oddalający apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanego Banku kwoty 50.250 zł z ustawowymi odsetkami i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy podzielił kasacyjne zarzuty naruszenia art. 11 k.p.c. oraz art. 430 k.c., stwierdzając, że Sądy były w sprawie związane prawomocnym wyrokiem

karnym skazującym pracownicę pozwanego Banku, zatrudnioną na stanowisku kasjerki, za przywłaszczenie kwoty 50.000 zł zgromadzonej na rachunku bankowym powoda prowadzonym w pozwanym Banku. Wskazał również jakie okoliczności o charakterze podmiotowym, przedmiotowym, czasowym, lokalizacyjno-instrumentalnym i zależności pracowniczej należy brać pod uwagę przy ocenie, czy kradzież ta dokonana została „przy wykonywaniu powierzonych czynności”, w rozumieniu art. 430 k.c.

Wyrokiem z 20 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.250 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 50.000 zł od 18 marca 2008 r. i od kwoty 250 zł od 6 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo i apelację.

Sąd Okręgowy uznał, że pracownica pozwanego Banku dopuściła się kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego powoda w związku z wykonywaniem powierzonych jej przez pozwanego czynności kasjerki i dlatego pozwany odpowiada na podstawie art. 430 k.c. za szkodę wyrządzoną powodowi.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia art. 11 k.p.c. i art. 430 w zw. z art. 415 k.c., pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem pozwanego, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ z materiału dowodowego zebranego w toku postępowania przed Sądem I i II Instancji wynika, iż powód, jeszcze przed wytoczeniem niniejszego powództwa, otrzymał od pracownicy Banku zwrot kwoty pobranej z jego rachunku. W konsekwencji, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 50.250,00 zł spowoduje bezpodstawne wzbogacenie powoda. Skarżący wskazał również, że Sąd II instancji niezasadnie przyjął, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za działania swojej pracownicy podjęte przy wykonywaniu powierzonych jej czynności, polegające na kradzieży z rachunku bankowego powoda kwoty 50.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Pozwany nie przedstawił żadnych argumentów jurydycznych na uzasadnienie zarzutu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a twierdzenie w tym przedmiocie oparł na okolicznościach niemających odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych Sądów, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W sprawie nie zostało bowiem ustalone, że powód otrzymał od pracownicy pozwanego Banku zwrot przywłaszczonej kwoty, a zatem podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty w tym zakresie muszą być potraktowane jako mające jedynie na celu podważenie ustaleń faktycznych i zakwestionowanie oceny dowodów, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne i nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej ani wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.